

Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves testvéreim!

Prófétai elhívatottság.

A 20-21. század folyamán többször került elő, hogy az egyháznak profétai küldetése van. Nem arra, hogy jövendőt mondjon, hanem arra, hogy Isten igéjét – törvényét és evangéliumát konkrét élethelyzetekben hirdesse. Gyakran menekülnek ez elől a küldetés elől a proféták. Fiatal vagyok, nincs jogom a beszédhez, nem látom át a világ, vagy az ország dolgait. Aztán persze nincs menekvés. Ki kell mondani, amit belénk égetett a Lélek.

Megvallom, én is menekülök a küldetés elől. Szeretem meghallgatni a másikat. Meghallani szavaiban, ami benne igaz, őszinte. Észrevettem, hogy a vélemények – bár olykor szöges ellentétben állnak egymással – hordoznak valami igazságot. Észrevettem, hogy az eddig határozott vélemény egyszer elavulttá válik. S nem szabad kapkodni, hanem várni, míg egy-egy gondolat kikristályosodik. S látom azt is, hogy a templom padjaiba személyes terheikkel telepednek le az emberek, s azokban keresnek erőforrást, reménységet. Az elmúlt időszakban kétszer is megkaptam már – nem ezekkel a szavakkal, de ezzel a jelentéssel –: vállald el profétai küldetésed.

Volna néhány gondolat. Hadd mondjam el!

1. Az idők folyásában élünk. Van múltunk, és talán valamennyi idő még áll előttünk. Nem tudunk kilépni ebből a folyamból. Eleink vizén utazunk tovább. Veszélyes utakra indul az, aki nem vállalja elődeinek életét. A múltat végképp eltörölni nem szabad – sem az országban, sem a városban, sem a gyülekezetben. Aki nem látja meg elődei munkájának jó eredményeit, nem tudja kijavítani hibáit sem. Csak annak sikerülhet megtisztítania a rá bízott közösséget, aki elődeinek erényeit is felmutatja. A tisztítótűz nem szerepel a protestáns etikában. Még Jeremiás is kapott három fejezetnyit arra, hogy ne ítéletet, hanem irgalmat hirdessen.

2. Amíg egyetemes gondokkal küzdünk, félelmetes, ha valaki saját pecsenyét akarja sütögetni. Árvíz idején nincs ideje annak, hogy bűnbakokat keressünk: a gátakat kell építeni. Aki hangosan vagy akár csak magában dünnyög másokra acsarkodva, az hamar elfárad a homokzsák cipelésében. A szárazság és energiaválság idején nincs ideje annak, hogy egymásra mutogassunk, hanem a közös jót kell keresnünk. Míg a föld pokol-országrészein meg nem szűnik a baj, kicsinyes panaszkodról, vándor, ne beszélj! (Demjén Ferenc)

3. Értékrendi válságban élünk. Ha a ház nem erős alapra épül, összedől az első komolyabb viharban. Van erős alapunk – még ha olykor ezek ellentmondónak tűnnek is. Csak néhányat mondok: a) Felettünk az ég, alattunk a föld. Megvan a helyünk tehát. Sem feljebb, sem alább nem vagyunk helyünkön. b) Aztán az élet védelme és tisztelete. Sem a kezdetét, sem a végét nem mi határozzuk meg. c) A család a legbiztosabb közösség. Nem alakíthatjuk egyéni kényelmünk, pillanatnyi igazságérzetünk szerint. A gyermekvállalás elutasítása nemcsak a következő generáció nyugdíját veszélyezteti, hanem egészséges lelkiületét is. d) A bizonytalan világtrendek között még inkább szükség van a közösségre. Bezárt ajtóink és szíveink, az elkötelezettség hiánya, hogy csak abban vesznek részt, amire kedvem van, az önkéntes feladatok elhárítása elmagányosodáshoz, elszigetelődéshez vezet. Ne mondd, hogy fiatal vagy, hanem menj, ahová küldelek! e) Ugyanakkor az evangélium nem engedi mások megítélését, az általánosítást, a kirekesztést. A bőrszíntől és vallástól függetlenül mindenkinek piros a vére. A törvény, Isten törvénye mindenkit a bűn alá rekesztett, hogy mindenki kegyelemből kapjon üdvösséget. Megvan a helyünk egymás mellett. Van erős alapunk. Ne engedjük ezeket kétségbe vonni!

4. Erős alapunk van. Isten nem hagy titeket erőtlön felül kísérteni – hallottuk Pál apostolt. Csak álljunk meg szilárdan Krisztus követésében. Mert Ő az a gazda, aki ránk bízta minden vagyonát, hogy azzal hűségesen sáfárkodjunk. Nem az Ószövetség kemény ítéletes oldalait kell lapozgatnunk, mert vajmi keveset ismerünk meg akkor a Valóságból. Az Ószövetség lapjai Krisztusra mutatnak, aki magára vette bűneink terhét, aki elszenvedte

Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében! Ámen. Szfvár, 2026. augusztus 2. Jer 1:4-10.

igazságtalanságunkat, aki nem maga kereste a győzelmet, hanem veszteni is tudott – és így maradt az Atya gyermeke. Ő nem hallgatott népe bűneit látva, de nekik szólt ennek következményeiről határozottan – de amikor Pilátus faggatta Őt, akkor némán vállalta magára a vádjait.

Erős alapunk van, Jézus, aki nem ítélte el a bűnös asszonyt, aki nem hagyta betegségében a leprást sem, aki felegyenesítette a görnyedt hátút, és befogadta még Zákeust is, a hazaárulót. Aki megtisztította és megigazította őket. Az irgalom tekintetével nézett rájuk. Aki az önként jelentkezőket a realitás talajára állította: aki nem veszi fel naponta a keresztyét, az nem tud követni engem.

Erős alapunk van, Jézus, akit feltámasztott az Atya a halálból, akit megdicsőített. S ha reménységet keresünk, Őnála találjuk meg. Ha a életcélt keresünk, a vele való közösségben találjuk meg. Mert Ő megosztotta velünk mindenét. Ahogy adta testét és véréát az utolsó vacsorán és a kereszten. Ahogy belevont minket szenvedésébe és feltámadásába a keresztségünkben.

Ő az erős alapunk, Jézus. S ha jövőt akarunk építeni országában, családban, gyülekezetben, Őtőle el ne térjünk.

Nagyon meleg van – Jézus a hűsítő forrásunk. Ámen.

Uram, nem tudom, most saját gondolataimat mondtam-e, vagy a tiedet. Lelked ezeket a gyenge emberi szavakat is éltető igévé, újjáteremtő szóvá tudja tenni! Cselekedjél velünk irgalmad szerint. Ámen.